

Pensar en petit

És una evidència que als darrers temps, tant al nostre país, com a la nostra ciutat, estem treballant tots amb un llistó i un punt de mira molt baix, fent allò clàssic de «qui dia passa, any empeny», esperant temps millors.

Òbviament, la crisi sistèmica i la patacada de la pandèmia han acabat de reblar el clau, però no tot és pas culpa d'aquestes circumstàncies globals i, en certa manera, estructurals. La llosa de pertànyer per la força a un estat ineficient i a una ciutat adormida pesen molt, massa. També val a dir que a les darreres dècades el pes de l'estat com a concepte en tenalla excessivament el nostre dia. Tots estem lligats, en major o menor grau, a les decisions de determinades elits politicoeconòmiques que ho manegen tot. És possible que en determinats aspectes el nostre estat del benestar sigui un guany social incontestable, però alhora ens fa massa depenents de les polítiques estructurals, mentre les persones i les empreses restem excessivament collades i controlades per aquest "gran germà" (diguís govern mundial, estatal, regional o local; o bé les grans multinacionals que mouen els fils més o menys a l'ombra) que ho acapara tot.

Hi ha diversos estudiosos que, analitzant l'evolució històrica del capitalisme de tall liberal o comunista (per exemple, el de la Xina), auguren la seva fi en els propers anys. Vés a saber! Ara mateix el més calent és a l'aiguera i es fa difícil concretar com evolucionarà tot plegat. Sí que sembla, tanmateix, clar que el model actual s'està esgotant amb massa burocràcia administrativa i excessius oligopolis que creen grans bosses de precarietat social. El canvi cap a una humanitat més ben travada, generosa i responsable és, crec, ara mateix una pura quimera.

Si baixem un graó i ens quedem a nivell local i comarcal -on individualment hi podem tenir més possibilitats d'anàlisi i, sobretot, d'influència- veurem que ens falta posar una marxa més. Tenim una administració encara massa sobredimensionada pel poder real que té i els pressupostos que gestiona. A més a més, ens ha faltat donar en moments determinats un cop de puny sobre la taula i exigir que les infraestructures generals tinguin en compte les nostres necessitats que ajuden, al cap i a la fi, a millorar en gran manera la de tot el conjunt. Així veiem que seguim amb una línia ferroviària deficient i antiquada, unes carreteres saturades, uns carrers amb la mobilitat mal endreçada amb tics que van -penso que erròniament- contra la llibertat d'escollir el sistema més adequat a les nostres necessitats en funció del moment, etc. Aquesta mania d'anar contra el cotxe privat no és gens adequada. Precisament, la notícia recent de l'allargament de l'avinguda manresana dels Països Catalans, reivindicada des de fa molts anys, ja neix amb mancances: més curta i estreta. I, com deia abans, «qui dia passa, any empeny». I «val més això que res». Moguts per un pragmatisme fet religió, encara no som capaços de plantar-nos i exigir el que és just i raonable. Llegia fa poc que el Bages suposa a l'entorn del 2% de l'economia de Catalunya. La xifra en si mateixa, no és poc ni molt. De fet, coincideix "grosso modo" amb el nostre pes demogràfic general. Caldria veure si, atesa la nostra diversitat econòmica (industrial, del sector primari i de serveis), no podríem començar a fer un salt endavant. Per fer-ho crec que s'haurien de donar, pel cap baix, dues condicions: una major generositat i obertura de mires per part del govern català a l'hora de planificar les infraestructures i les vies de comunicació en general i una administració local més valenta i reivindicativa que alhora facilités els tràmits i no collés tant amb normatives farragoses. I, és clar, que el nostre empresariat tirés pel dret sense mirar-se el melic ni esperés sempre l'ajuda pública. Mentrestant anem tirant....